

شماره پرسش: ۲۱۴۱۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۶/۱۱/۱۴ ۲۲:۱۰:۴۸

متن پرسش

با سلام: با توجه به پرسش ۲۰۹۰۹ چند سوال مطرح است: ۱. آیا مقصودتان از نفس رحمانی لا بشرط قسمی است که اشتباهات مقسمی تایپ شده است؟ ۲. مقصود از سوال این بود که آیا اجتماع نقیضین در وجود لا بشرط صورت می‌پذیرد اگر نه مقصود ابن عربی درین باره چیست؟ ۳. اگر اجتماع نقیضین در وجود لا بشرط میسر باشد آیا خدایی که در ذات خود نقیضین را جمع کرده قادر نیست در فعل هم این امر را انجام دهد و بنابراین قدرت حق به محالات تعلق بگیرد؟ ۴. چون قوانین عقلی کلی بوده و استثنا پذیر نیست حتی اگر یک مورد هم اجتماع نقیضین رخ دهد این اصل نقض می‌شود و بنابراین چون در وجود حق این اصل جاری نیست در بقیه موارد نیز جاری نیست بلکه عادت حق در عالم ماده بر نقض این اصل قرار نگرفته اگر چه جذر اصم را شاهی بر بطلان این اصل قرار داده است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: شاید نیاز نباشد به شکل تخصصی وارد بحث شویم. همین اندازه که متوجه باشیم «وجود» از جهتی تشکیکی است لذا وقتی مقام توحید تام در عین آن که اول است، آخر می‌باشد، به همان اندازه هرکس توحیدی‌تر باشد از نظر وجودی، به همان اندازه دارای سعه‌ی بیشتری جهت جمع اضداد است و بدین لحاظ مطالعه‌ی «برهان صدیقین» نیاز می‌باشد. موفق باشید